

РЕШЕНИЕ

№ 3296

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3170** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за финансов надзор- [населено място] срещу Решение № 433/07.02.2022 година, постановено по н.а.х.д.№14354/2021 година по описа на СРС,112 състав, отменящо Наказателно постановление №Р-10-731/16.09.2021 година на Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което последният на основание чл.221,ал.1 от ЗППЦК наложил на К. В. Д. административно наказание-глоба в размер на 1000 лева за извършено от него нарушение на чл.116а,ал.4 изречение последно от ЗППЦК.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение и се иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. Претендират се и разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание- касаторът- КФН редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация- К. В. Д. ,редовно и своевременно призован, не се явява.

Вместо него-адвокат Г., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Не претендира разноски.

Представителят на СГП-прокурор Ц. изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС е недопустимо, като постановено от местно некомпетентен съд. В обжалваното пред СРС Наказателно постановление изрично е посочено, че нарушението е извършено в [населено място] и в самото наказателно постановление е посочено, че то подлежи на обжалване пред Районен съд- [населено място], като това не води до извод, че местно компетентен е СРС, тъй като съгласно нормата на чл.59 от ЗАНН/ в редакцията, действаща към момента на издаване на наказателното постановление и към момента на образуване на производството пред СРС-18.10.2021 година/ наказателното постановление и електронният фиш подлежат на обжалване пред районния съд, в района на който е извършено или довършено нарушението, а за нарушенията, извършени в чужбина - пред Софийския районен съд. По силата на [чл. 84 от ЗАНН](#), доколкото в [ЗАНН](#) няма особени правила за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, се прилагат разпоредбите на [НПК](#), в частност, свързано с настоящия случай - [чл. 42, ал. 1 от НПК](#) - „Съдът се произнася по въпроса за подсъдността, като изхожда от обстоятелствената част на обвинението“, респективно на това от обстоятелствената част на наказателното постановление. В конкретния случай, като място на извършване на нарушението е посочено [населено място], а не [населено място]/ в този смисъл е и ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 116 ОТ 11.09.2017 Г. ПО Н. Д. № 866/2017 Г., Н. К., I Н. О. НА ВКС/. При казаното по- горе и отразеното в Наказателното постановление, че то подлежи на обжалване пред Районен съд – [населено място], а разглеждането му от СРС без да е спазена местната подсъдност, прави решението недопустимо и ако се приеме противното, то това би означавало да се ревизира преценката на административно- наказващия орган относно посоченото от него място на извършване на нарушението. Подобно действие е недопустимо да бъде осъществявано от първоинстанционния съд, който е обвързан с отразеното в обжалваното Наказателно постановление по отношение на правната квалификация на нарушението- предмет на административно-наказателното производство, мястото, времето на извършването му и кой да бъде привлечен към административно наказателна отговорност“./ аргумент от ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 48 ОТ 09.04.2014 Г. ПО Ч. Н. Д. № 546/2014 Г., Н. К., III Н. О. НА ВКС. Наред с това в нормата на чл. 222, ал.2 от ЦППЦК е посочено, че установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на [Закона за административните нарушения и наказания](#).

С оглед на това, СРС изобщо не е установил, че той не е местно компетентен съд да разгледа спора именно поради това, че нарушението е извършено в [населено място] и местно компетентен е не СРС, а Районен съд-гр. П., а като е разгледал спора пред

него, вместо да прекрати производството по делото и да го изпрати на местно компетентния съд- Районен съд- [населено място], СРС е постановил едно недопустимо съдебно решение, коте следва да бъде обезсилено. Следва да бъде посочено още ,че в съответствие с разпоредбата на [чл. 249, ал. 1 във вр. счл. 341, ал. 1 във вр. с ал. 3](#) НПК определението за прекратяване на съдебното производство по подсъдност и изпращане на делото на компетентния съд не подлежи на самостоятелно обжалване извън проверката на съдебното решение. По силата на чл.63,ал.1 от ЗАНН изречение второ, решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателнопроцесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#)-озаглавена Касационно производство. Единственото препращане към НПК е само за основанията, визирани в чл.348 от НПК, но самото касационно производство се развива по реда на Глава Д. от АПК/ като са изключени касационните основания, визирани в нормата на чл.209 от АПК. Останалите правомощия на касационната инстанция не са derogирани от нормата на чл.63 от ЗАНН, при което приложение намират останалите, визирани в нормите на Глава Д. от АПК текстове, с изключение на чл.209 от АПК. Едва при касационната проверка на съдебното решение по аргумент от нормата на [чл. 218, ал. 2 АПК](#), административният съд/ който действа като касационна инстанция, извършвайки проверка по допустимостта на решението, прави такава и по отношение на подсъдността. Това правомощие на касационната инстанция изрично е визирано в нормата на чл.218,ал.2 от АПК/ За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. В чл.219,ал.3 от АПК е посочено,че когато решението е недопустимо, Върховният административен съд го обезсилва в оспорваната част, като прекратява делото, връща го за ново разглеждане или го препраща на компетентния съд или орган.

В този смисъл Решението на СРС следва да бъде обезсилено, а делото срещу Наказателно постановление изпратено на компетентния съд- Районен съд- [населено място].

Воден от горното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ № 433/07.02.2022 година, постановено по н.а.х.д.№14354/2021 година по описа на СРС,112 състав.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО НАХД №14354/2021 ГОДИНА ПО ОПИСА НА СРС.

ИЗПРАЩА ДЕЛОТО ПО ПОДСЪДНОСТ НА РАЙОНЕН СЪД – ГР. П..

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

